

Παίζοντας τον ρόλο του Θεού (Playing God)

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Ένα από τα συνηθέστερα ζητήματα στις δημόσιες συζητήσεις σχετικά με τη συνθετική βιολογία, είναι αν ο άνθρωπος δημιουργώντας νέους βιολογικούς δομικούς λίθους, συνθετικά χρωμοσώματα ή ακόμη και συνθετικούς οργανισμούς υποκαθιστά την δημιουργική ιδιότητα του Θεού. Η συνήθης έκφραση στην αγγλική είναι *Playing God* και συνήθως χρησιμοποιείται σε δύο κατευθύνσεις, αφ' ενός ανακινεί το ερώτημα αν ο άνθρωπος είναι σε θέση να δημιουργήσει ζωή εκ του μηδενός, αφ' ετέρου αποτελεί την βάση επίθεσης, συνήθως θεολογικών κύκλων, εναντίον της συνθετικής βιολογίας[1].

Ένα από τα συνηθέστερα ζητήματα στις δημόσιες συζητήσεις σχετικά με τη συνθετική βιολογία, είναι αν ο άνθρωπος δημιουργώντας νέους βιολογικούς δομικούς λίθους, συνθετικά χρωμοσώματα ή ακόμη και συνθετικούς οργανισμούς υποκαθιστά την δημιουργική ιδιότητα του Θεού. Η συνήθης έκφραση στην αγγλική είναι *Playing God* και συνήθως χρησιμοποιείται σε δύο κατευθύνσεις, αφ' ενός ανακινεί το ερώτημα αν ο άνθρωπος είναι σε θέση να δημιουργήσει ζωή εκ του μηδενός, αφ' ετέρου αποτελεί την βάση επίθεσης, συνήθως θεολογικών κύκλων, εναντίον της συνθετικής βιολογίας[1].

Εξ αρχής πρέπει να πούμε ότι αυτή η έκφραση δεν αποτελεί αποκλειστικότητα της βιοηθικής συζήτησης γύρω από την συνθετική βιολογία. Την συναντά κανείς σε όλα σχεδόν τα βιοηθικά ζητήματα, παλαιότερα και νεώτερα: στις αμβλώσεις, την υποβοηθούμενη αναπαραγωγή, την ευθανασία, τις μεταμοσχεύσεις, την γονιδιακή παρέμβαση και την κλωνοποίηση. Ή ακόμη και σε λιγότερα αμφισβητούμενα ζητήματα, όπως η χειρουργική αναισθησία και το αντισυλληπτικό χάπι[2]. Κάθε ένα από τα ζητήματα αυτά κρύβει πτυχές που μπορούν να θεωρηθούν ως «αποκλειστική δικαιοδοσία» του Θεού. Εξ αρχής πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι όλη αυτή η συζήτηση και η συγκεκριμένη ορολογία γεννήθηκε εκτός του ορθόδοξου θεολογικού χώρου. Έχει τις απαρχές της στον πορτεστάντισμό και ιδιαίτερα στους οπαδούς του «*ευφυούς σχεδιασμού*» (*creationism*), της θεωρίας που θέλει το σύμπαν δημιουργημένο και σχεδιασμένο από κάποια ανώτερη δύναμη[3]. Στον Καθολικισμό την συναντούμε κυρίως δευτερογενώς, ως κριτική δηλαδή κειμένων τα οποία αναφέρονται σε αυτήν. Στον ορθόδοξο και ιδιαίτερα στον ελληνικό χώρο, συνήθως είναι εισαγόμενη από τον επιστημονικό ή και τον ημερήσιο τύπο, όπου την βλέπουμε αλλού να αντιμετωπίζεται με επιφανειακά, χωρίς κάποια ενδελεχή τοποθέτηση[4] και αλλού να αντιμετωπίζεται πιο νηφάλια, ως απλή είδηση[5].

*Παρατήρηση: Το παρόν άρθρο αποτελεί συνέχεια του μεγάλου μας αφιερώματος στη συνθετική βιολογία. Πρόκειται για μια μεγάλη έρευνα, αναθεωρημένη έκδοση μεταπτυχιακής-διπλωματικής εργασίας που κατατέθηκε στο ΕΑΠ και πραγματοποιήθηκε από τον θεολόγο Στέφανο Καραούλη με επιβλέποντες τους Ν. Κόϊο και Αν. Μαρά. **Φωτ.:** *National Institutes of Health (imagebank.nih.gov)*

[1] R. Chadwick, *Playing God, Cogito*, τ. 3, 1989, σ. 186-193 .

[2] Για περισσότερα βλ. P. Ramsey, *Fabricated man. The ethics of genetic control*, Yale University Press, New Haven, 1970 και C.A.J. Coady, *Playing God*, στον τόμο

των J. Savulescu, N. Bostrom, *Human enhancement*, Οξφόρδη 2009, σ. 155-180 .

[3] Eugenie C. Scott, *Evolution vs. Creationism: An Introduction*. Berkley & Los Angeles, California 2004, σ. 114.

[4] http://news.kathimerini.gr/4dcgi/_w_articles_world_2_22/05/2010_401979

[5] http://www.bioethics.gr/document.php?category_id=58&document_id=932